

kráte prý bylo ještě možno manželství udržeti. Než tu se přehlíží, že již bylo rozpadlé, že rozvrat tu už byl, byv příčinou odchodu žalované, jak shora ukázáno, i nebylo možno je zase sklížit, když se citovaný poměr manželů nezměnil. To, že potom žalobce zapředl pohlavní poměr s R-ovou, nebylo teprv žádnou příčinou rozvratu, nýbrž naopak leda jen jeho následkem. Ale myšlenka prvního soudce domyšlena vede přece na vinu žalobcovu. Nezodpovídá sice přímo za nedostatek náklonnosti, ale za to, že při nedostatku náklonnosti v manželství vešel: náklonnost nedala se vynutit, ale to se od něho mohlo žádati, aby, nemaje jí, manželství neuzavíral, to mu kázala poctivost vůči žalované, a v tom je tedy jeho vina, že poněkud lehkomyslně, aniž vyčkal, až dostaví-li se city, k manželství potřebné, z důvodů více méně sobeckých, snad aby si opatřil hospodyně a opatrovatelku pro děti, manželství jí nabídl, které selhalo. Ale tato vina jest příliš lidská a příliš omluvitelná, než aby mohl býti odsouzen nésti jho tohoto nezdařeného manželství na doživotí, a není také rozhodující, neboť i taková manželství stávají se šťastnými neb aspoň snesitelnými. Hlavní vinu mají tedy poměry, jednak citový poměr mezi manžely, jenž se spolužitím na straně žalobce bez jeho viny horšil, to patrně, jak z dopisu žalované vyplývá, vinou poměrů v domácnosti, v níž řevnily spolu dvě tchýně, čehož následky dají se domyslíti. Není tedy vina žalobcova převážná, naopak. Bylo proto tak uznati, jak se stalo.

Čís. 5051.

§ 79 pojišťovacího řádu ze dne 22. listopadu 1915, čís. 343 ř. zák. byl zrušen Šem 170 poj. zák. ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák.

Předpisy Šu 79 poj. zák. ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. nevešly dosud v platnost.

Byly-li pojišťovnou složeny na soudě zabavené a věřiteli k vybrání přikázané požární náhrady, poněvadž si i jiné osoby činí na ně nárok, jde o případ Šu 307 ex. ř. (§ 1425 obč. zák.) a jest náhrady rozvrhnouti podle zásad §§ 283/287 ex. ř.; dle Šu 65 ex. ř. jest tu 8denní lhůta rekursní.

(Rozh. ze dne 19. května 1925, R II 122 25.)

Soud první stolice rozvrhl zbytek požární náhrady, složený na soudě. Rekursní soud odmítl rekurs pro opožděnost, ježto byl podán až 14. den po doručení napadeného usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D u v o d y:

První soudce, zahajuje řízení o rozvrhu požárních náhrad, dovolává se Šu 79 pojišťovacího řádu ze dne 22. listopadu 1915, čís. 343 ř. zák. Ale řád tento byl zrušen Šem 170 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. jímž zaveden byl nový pojišťovací řád, a mohlo by tedy jíti jen o předpis Šu 79 tohoto nového pojišťovacího řádu. Avšak § 79 ne-

vešel dosud v platnost, a proto nemůže přijíti v úvahu ani předpis jeho posledního odstavce, že soud má rozdělit pojišťovací sumy, na soudě složené, používaje předpisů exekučního řádu o rozvrhu nejvyššího podání při vnučené dražbě nemovitostí. Proto řízení, které prvý soudce zahájil za tím účelem, aby rozvrhl zbytek pojišťovací sumy, která prý nebyla vyčerpána obnovou shořelého stavení, nelze na základě Šu 79 poj. řádu ať starého ať nového pokládati za řízení, pro něž platí exekuční řád. K vůli úplnosti se podotýká, že v době, kdy stěžovateli usnesením ze dne 8. října 1924 byla povolena exekuce zabavením a příkázáním sporných pojišťovacích částek, bylo sice dražební řízení ohledně vyhořelé reality v běhu, ale že toto dražební řízení bylo v listopadu 1924 zrušeno, kdežto prvý soudce provedl rozvrh zbytku pojišťovacích částek až v únoru 1925, takže tento rozvrh nemohl již býti po rozumu Šu 215 čís. 4 ex. ř. v souvislosti s dražebním řízením ohledně shořelé nemovitosti, aniž součástí a dokončením řízení tohoto. Avšak rozvrh ten jest úkonem exekučního řízení na základě jiného předpisu. Činí-li si na pohledávku, která k vybrání byla příkázána, nárok kromě vymáhajícího věřitele i jiné osoby, jest podle Šu 307 ex. ř. podlužník oprávněn a v určitých případech i povinen, aby pohledávku složil u exekučního soudu pro všechny tyto osoby (§ 1425 obč. zák.). Složenou pohledávku jest dle zásad §§ 283 až 287 ex. ř. rozvrhnouti. (Srv. Fürstl rak. civ. proc. zák. vyd. 1899 sv. II. str. 623, Neumannův komentář k ex. ř. výkl. k Šu 307 ex. ř.). A o takový případ tu jde. V exekuční věci stěžovatele proti Marii B-ové o 4.000 Kč a 1100 Kč byly usnesením okresního soudu v R. ze dne 18. října 1924 zabaveny a tomuto věřiteli k vybrání příkázány požární náhrady z pojistek »S.« a »L.« a ústavy tyto, odvolávající se na toto usnesení a na to, že si i jiné osoby činí a činiti mohou nárok na vyměřené požární náhrady, složily částky ty k soudu. Jde tedy o případ Šu 307 ex. ř. a jest rozvrh, o který jde, částkou řízení exekučního, a v důsledku toho platí tu dle Šu 65 ex. ř. osmidenní lhůta rekursní. Právně proto byl druhou stolicí rekurs do usnesení první stolice, který — jak dodatečným šetřením zjištěno — podán byl na poštu čtrnáctý den po doručení, odmítnut jako opožděný.

Čís. 5052.

Platnost knihovního zápisu nezávisí od doručení. Předpokladem pravomoci jest však, že o knihovním zápisu byly uvědoměny strany na knihovním jednání účastněné. Poručník jest oprávněn stěžovati si do knihovního usnesení jménem nezletilce, pro něhož jest na nemovitosti vložena fideikomisární substituce.

Nemovitost, stížená fideikomisární substitucí, nemůže bez svolení zástupce nezletilých substitutů a poručenského soudu býti zatížena jinak, než že zástavní právo povolí se pouze s doložkou bez újmy substitučních práv.

(Rozh. ze dne 19. května 1925, R II 123 25.)

Na nemovitost Anny R-ové byl dne 25. března 1924 povolen vklad zástavního práva pro pohledávku záložny v O. V době vkladu zástavního